

**“मीठे बच्चे— जबसम्म आत्मा पार्टमा छ तबसम्म १०० प्रतिशत रेस्ट मिल्न सक्दैँन। रेस्ट मिल्छ
निर्वाणधाममा, त्यहाँ कुनै पार्ट हुँदैँन।”**

प्रश्नः— जो बच्चाहरू चल्दा-चल्दै पढाइबाट थाक्छन्, उनीहरूलाई फेरि कुनचाहिँ संकल्प आउँछ जसले विकल्पको रूप लिन्छ?

उत्तरः— १- उनीहरूमा बाबालाई छोड्ने अर्थात् छोड-पत्र दिने संकल्प आउँछ। बाबा भन्नुहुन्छ— यो संकल्प आउनु पनि विकल्प हो। यस्तो संकल्प गर्नु पनि पाप हो। पढाइ नपढ्नु अर्थात् थाक्नु। यस्ता बच्चाहरूले आफ्नो आम्दानी बर्बाद गर्छन्। २- यदि कुनै कारणले कोही माता-पिता सँग रिसाउँछ भने उसले २१ जन्मको बादशाही गुमाइदिन्छ।

गीतः— आज अन्धेरे मे है इंसान...

ओम् शान्ति। यो हो भक्तिको गीत वा प्रार्थना। कसको पासमा प्रार्थना गर्छन्? भगवानको पास। तर घोर अन्धकार भएकोले भगवानलाई जान्दैनन्। त्यसैले अब सुन्ने कसले? जब भगवानले उनीहरूको पुकार सुन्नुहुन्छ तब त आएर ज्योति जगाउनु हुन्छ। तर बच्चाहरूले भगवानलाई जान्दैनन् भने फेरि कसरी सुन्छन् त? अहिले तिमी सम्मुख बसेका छौ, भगवानले तिमीलाई घोर अँध्यारोबाट घोर उज्यालोमा लैजानु हुन्छ। गायन पनि छ— ब्रह्माको रात र ब्रह्माको दिन। रातमा गल्ली-गल्लीमा धेरै भट्किन्छन्। पहाडमा, धर्मशालामा, मन्दिरमा, मस्जिदमा जान्छन्। तर भगवान् कहाँ मिल्नुहुन्छ? भगवानको जन्म पनि मनाउँछन्। शिवरात्रि भन्छन् नि। उहाँका यादगार प्रतिमाहरू पनि छन्। तर उहाँ कहिले आउनु हुन्छ यो जान्दैनन्। एकदम घोर अँध्यारोमा छन्। अहिले तिमी घोर अँध्यारोमा छैनौं। तिमीहरू नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार उज्यालोमा आउँदै जान्छौ। तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ— यो सारा सृष्टिको रचना कसले र कसरी गर्छ?

तिमी यहाँ आएका छौ ईश्वरीय विश्व विद्यालयमा जहाँ ईश्वर पढाउनु हुन्छ, मनुष्यबाट देवता बनाउनु हुन्छ। यो ज्ञान तिमीहरूमा पनि नम्बरवार सम्झन्छन्। कोही त राम्ररी सम्झन्छन्, कोही पूरा नसम्झनेहरू भागन्ती हुन्छन्, माता-पिता सँग रुष्ट हुन्छन्। जसको लागि भनिन्छ— आश्चर्यवत् यस्ता माता-पिताबाट रुष्ट हुन्छन्। पसन्ती, कथन्ती फेरि रुठ पडन्ती... जान्दछन्— माता-पिताबाट हामीलाई २१ जन्मको लागि स्वर्गको बादशाही मिल्छ फेरि पनि भुल्छन्। बाबाले सम्झाउनु भएको छ— जसलाई शान्ति भनिन्छ त्यो मिल्छ नै शान्तिधाम अथवा निर्वाणधाममा, त्यसलाई मुक्तिधाम पनि भनिन्छ। यदि कसैले भन्छन् हामी १०० प्रतिशत रेस्टमा छौं, तर यस्तो भन्नु सही होइन। सारा दिनमा कुनै न कुनै कर्म अवश्य चल्छ। हो, अल्पकालको लागि राती निद्रालाई रेस्ट भनिन्छ किनकि आत्माले भन्दछ— म सारा दिन काम गरेर थाकिसकेको छु, अब रेस्ट लिन्छु, आफूलाई अलग गरिदिन्छु। यो त जान्दछौ— बाबा रहनु हुन्छ शान्ति-देशमा वा यस्तो सम्झन्छौ— परमपिता परमात्मा त्यहाँ रेस्टमा रहनु हुन्छ। परमात्मा रेस्टमा तब रहनु हुन्छ जब उहाँको पार्ट हुँदैँन। मुक्तिधाममा कुनै काम गर्नुहुन्न। यो बडो सम्झनु पर्ने कुरा हो। अहिले तिमी बुद्धिको ताला खुल्दै जान्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— तिमीलाई थाहा छ म रेस्टमा कहिले रहन्छु? जब तिमी

२०७५ असोज ९ मंगलबार २५-०९-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन
 बच्चाहरू स्वर्गमा, सुखमा रहन्छौ। त्यहाँ तिमीहरूलाई सुख-शान्ति हुन्छ। त्यसलाई रेस्ट भनिदैन।
 रेस्टमा तब भनिन्छ जब तिमी कुनै पार्ट हुँदैन। तिमीहरू जब स्वर्गमा हुन्छौ तब मैले कुनै मेहनत गर्नु
 पर्दैन। म त्यहाँ शान्तिमा रहन्छु। शान्तिको दोस्रो अक्षर त्यहाँ रेस्ट भनिन्छ। यहाँ त रेस्टमा रहन सक्दैनन्।
 आत्मा भन्छ— म रेस्टमा तब हुन्छु जब रातमा निद्रामा हुन्छु, त्यस समय रेस्टमा हुन्छ वा शान्तमा
 हुन्छ— कुरा एउटै हो। रातमा अशरीरी बन्छ, शान्त भइहाल्छ। फेरि उठ्यो भने कर्ममा आउँछन् तब
 अनरेस्ट (बेचैन) हुन्छ। सत्ययुगमा अनरेस्टको सवाल नै हुँदैन। अनरेस्ट गर्छ माया, त्यहाँ यस्तो भन्दैनन्
 हामी रेस्टमा रहन्छौं। कामकाज सबै गर्छन् तर अशान्त रहँदैनन्। बाँकी रेस्ट अक्षर नै हुँदैन। मानौं कसैले
 भन्छ म सिमला जाँदैछु रेस्टको लागि, तर पनि रेस्टको अर्थ छैन। सच्चा रेस्ट तब हुन्छ जब हामी
 निर्वाणधाममा रहन्छौं। त्यहाँ चुप रहन्छौं। बाँकी रेस्ट कसैलाई छैन। कसैले भन्छ हामीलाई शत-प्रतिशत
 रेस्ट छ यो गलत हो। यसलाई अज्ञान भन्दा हुन्छ। हो, यो अवश्य भन्न सकिन्छ— पढाइ पढ्न चाहँदैनन्
 भने रेस्ट लिन्छन्। नपढ्नु रेस्ट लिनु— यो त फेरि थाक्नुजस्तै भयो। आफ्नै आम्दानी बर्बाद गर्छन्।
 सम्झाइन्छ— हे रातका राही, स्वर्गको मार्गमा चल्दा-चल्दै नथाक्नु, नरिसाउनु। माता-पितालाई सम्बन्ध
 विच्छेद गर्ने त संकल्प पनि उठाउनु हुँदैन। यो संकल्प उठायो भने त्यसलाई विकल्प भनिन्छ। यस्ता
 माता-पिता जसबाट स्वर्गको राजाई मिल्छ, उहाँ सँग अलग हुने संकल्प पनि किन उठाउने! लेख्छन्
 कहिलेकाहीँ संकल्प आउँछ— छोडि दिऊँ, केही पनि बुझिदैन। अरे, सम्झने त यही समय हो नि। सम्झनु
 अर्थात् पढ्नु। तिमीहरू जान्दछौ— हामी पढिरहेका छौं। परमपिता परमात्मा जो ज्ञानका सागर हुनु हुन्छ,
 सर्वोच्च हुनु हुन्छ उहाँलाई कसैले पनि जान्दैनन्। हुन त ब्रह्मा-विष्णु-शंकर अथवा लक्ष्मी-नारायणलाई
 जान्दछन् तर लक्ष्मी-नारायणले राज्य कहिले लिए र कसले दिए? यो चाहिँ जान्दैनन्। मायाले एकदम
 घोर अन्धकारमा राखेको छ। बाबा आएर सम्झाउनु हुन्छ— रचयिता बाबा मनुष्य सृष्टिको रचना कसरी
 गर्नुहुन्छ? यो त कसैले जान्दैनन्। बाबाले नै बसेर सम्झाउनु हुन्छ प्रजापिता ब्रह्मालाई रचयिता (क्रियटर)
 भनिदैन। भन्न त प्रजापिता भनिन्छ तर उनी रचयिता होइनन्। मनुष्यहरू भन्छन्— हामीलाई अल्लाहले
 पैदा गरे। निराकार पितालाई रचयिता भनिन्छ। रचयिता बाबालाई अवश्य मनुष्यले नै जान्दछन्,
 जनावरले जान्दैनन्। जनावरले त मुखले भन्दैनन् हामीलाई परमात्मा रचनु भएको हो। मनुष्यहरू
 भन्छन्— हामीलाई भगवानले रचनु भएको हो। त्यसैले बाबा बसेर सम्झाउनु हुन्छ— हेर यो रचना कसरी
 रचियो? पहिले-पहिले रचना हुन्छ मुख वंशावलीको। बच्चाले ठूलो भएर फेरि पिता बन्नुछ। यो
 बेहदका बाबा भन्नुहुन्छ— हेर, म पनि कसरी रचना रच्छु। यिनमा प्रवेश गरेर यिनको मुखद्वारा भन्छु— हे
 आत्मा! तिमी मेरो हौ, म तिमी पिता हुँ। फेरि यिनीद्वारा तिमी बच्चाहरूलाई रच्छु। तिमी हौ मुख
 वंशावली। अज्ञान कालमा पनि भन्छन् नि— जे भए पनि, जस्तो भए पनि मेरो हौ। बाबाले पनि यस्तै
 भन्नुहुन्छ। तिमी ब्रह्माका बच्चा बन्छौ। त्यसैले अहिले तिमी हौ मुख वंशावली फेरि कोख वंशावली
 पनि बन्छौ। बाबा भन्नुहुन्छ— तिमी मेरो हौ फेरि तिमी दैवी घरानामा जान्छौ। बाबाले यो ईश्वरीय रचना
 कसरी रचनुहुन्छ— यो कसैले पनि बुझ्न सक्दैन। बाबाले सम्झाउनु हुन्छ— यी ब्रह्माले पनि भन्छन्— म पनि
 मुख वंशावली बन्छु। पिताको साथमा माता पनि अवश्य चाहिन्छ। तिमीले भन्दछौ— हामी प्रजापिता

२०७५ असोज ९ मंगलबार २५-०९-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन
ब्रह्माका मुख वंशावली हौं, शिवबाबाले हामीलाई आफ्नो बनाउनु भएको छ। उहाँलाई शरीर त चाहिन्छ
नि। शिवबाबाको त शरीर छैन। शरीर लोनमा लिनु हुन्छ। फेरि भन्नुहुन्छ— तिमी मेरो हौ, यसलाई भनिन्छ
मुख वंशावली। शिवबाबा यस मुखबाट, यस स्त्रीद्वारा भन्नुहुन्छ— तिमी मेरो बच्चाहरू हौ। बाबाले नै
सम्झाउनु हुन्छ, अन्य कुनै शास्त्र आदिमा यो कुरा छैन। तिमी अहिले सुन्दछौ फेरि प्रायः लोप हुन्छ।

यस समयमा छ घोर अन्धकार। बाबा आएर उज्यालो गर्नुहुन्छ तब त ब्रह्माको रात ब्रह्माको दिनको
गायन छ। केही त छ! गायन गरिएको छ— झुट त झुट, सत्यको रत्ती छैन। तर बाबा भन्नुहुन्छ— प्रायः केही
न केही रहन्छ, प्रलय हुँदैन। थोरै रहन्छ फेरि वृक्ष वृद्धि हुँदै रहन्छ। मनुष्यहरूले फेरि महाप्रलय देखाएका
छन्। तर महाप्रलय कहिल्यै हुँदैन। यस्तो हुँदैन जो सागरमा बच्चा पिपलको पातमा आउनु, यी सबै गफ
हुन्। बाबाले सम्झाउनु भएको छ— तिमी जब गर्भ महलमा आउँछौ त्यहाँ आनन्दमा रहन्छौ। त्यहाँ दुःख,
पाप कर्म हुँदैन। त्यो हो नै पुण्य आत्माहरूको दुनियाँ, यो हो पापको दुनियाँ। यहाँ सबै कुरा त्यागेर तिमी
सदा पुण्य आत्मा बन्छौ। तिमी यति पुण्य गछौ जो आधाकल्प तिमीलाई कसैले पाप आत्मा भन्दैनन्।
तिमी अविनाशी पुण्य आत्मा बन्छौ। यहाँ फेरि आधाकल्प पाप आत्मा भनिन्छ। घरी-घरी दान-पुण्य गर्दै
रहन्छन्। भारतवर्षलाई कम्प्लीट धर्मात्माहरूको स्थान भनिन्छ। यहाँ दान-पुण्य गर्छन्। तिमीलाई थाहा
छ— यो दुनियाँलाई हामी छोड्दैछौ, फेरि आउनु छैन। यस दुनियाँका सामग्री तिमी ट्रान्सफर गछौ— नयाँ
दुनियाँको लागि। मनुष्यहरू ईश्वर अर्पणम् गर्छन् अर्थात् ट्रान्सफर गर्छन् अर्को जन्मको लागि। यहाँ तिमी
ट्रान्सफर गछौ— २१ जन्मको लागि। त्यसैले धेरै चाहियो नि। तिमीबाट सारा पुरानो चीज लिएर नयाँ
दिनेछु। पुरानो लिएर सुनको खजाना दिन्छु। तिमी सच्चाइ सँग बाबालाई दिन्छौ, बाबाले पनि तिमीलाई
सबै कुरा दिनु हुन्छ। तिमी पार्ट त चल्दै आएको छ— यो ड्रामामा थियो, सबैले घरबार छोडे। नत्र
गौशाला कसरी बन्थ्यो? मनुष्यहरू त जान्दैनन्, भट्टी कसरी बन्छ! उनीहरूले त देखाउँछन्— बिल्लीका
बच्चा आदि थिए।

यो सबै ज्ञान तिमी बच्चाहरूलाई अहिले छ। फेरि त्यहाँ यो ज्ञान रहँदैन। हामी यसरी २१ जन्म राज्य
गर्नेछौ फेरि गिछौ— त्यहाँ यो ज्ञान रहदैन। त्रिकालदर्शीपनको पार्ट तिमीमा अहिले रहन्छ। मुख्य हीरो
हीरोइनको पार्ट तिमी नै छ। अरू कसैको पार्ट छैन। असुरबाट देवता फेरि देवताबाट असुर तिमीहरू नै
बन्छौ। बाँकी त हुन बीचका उपकथाहरू। नाटकमा बीचमा फेरि हँसाउने खेल पनि गर्छन् नि! आधा
कल्प पछि देवी-देवता धर्म प्रायः लोप हुन्छ। तिमी बुद्धिमा यो सारा चक्र घुम्दै रहन्छ तब त तिमी
सम्झाउँछौ नि! परमपिता परमात्मा पनि परम आत्मा हुनु हुन्छ, परमधाममा रहनु हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ—
ममा सारा ज्ञान छ। म मनुष्य सृष्टिको बीजरूप चैतन्य हुँ। ती त जड बीऊ हुन्छन्, शिव त चैतन्य हुनु
हुन्छ। उहाँको प्रतिमा पुजिन्छ।

आजकल सरकार वृक्षहरूको कलमी लगाउँछ। यो हो चैतन्य बीज, मनुष्य सृष्टि रूपी वृक्षको बीज
भन्नुहुन्छ— ममा सारा वृक्षको ज्ञान छ। जब कसैले भन्दछ शत प्रतिशत रेस्टमा छु, उसलाई सम्झाउनु
पर्छ— १०० प्रतिशत रेस्ट त कहिले पनि मिल्दैन। हो, यस्तो भन्न सकिन्छ— स्वर्गमा शत प्रतिशत

२०७५ असोज ९ मंगलबार २५-०९-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन पवित्रता, सुख-शान्ति रहन्छ। नाम नै हो स्वर्ग। बाबालाई भन्दछन् सत श्री अकाल। सत्य बोल्नेवाला। उहाँलाई कुनै कालले खान सक्दैन। उहाँलाई भनिन्छ कालहरूको पनि काल। बाबा भन्नुहुन्छ— यो छी-छी दुनियाँ हो। यस सृष्टिलाई आगो अवश्य लाग्नु छ। तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ— यो महाभारत लडाइँ महा-कल्याणकारी छ। मनुष्य यज्ञ गर्छन् शान्ति होस् अर्थात् सम्झन्छन् स्वर्गको गेट नखुलोस्। तिमी त ताली बजाउँछौ, यस सृष्टिरूपी भंभोरलाई आगो लागोस् तब त हामी नयाँ दुनियाँ बैकुण्ठमा जान्छौं। यो विनाश ज्वाला यस रुद्र ज्ञान यज्ञबाट नै प्रज्ज्वलित भएको हो। जो बाबाको बन्छन् उनीहरू नै स्वर्गको मालिक बन्छन्। बाँकी सबैलाई हिसाब-किताव चुक्ता गरी फर्केर जानु छ। तिमीलाई थाहा छ— अब फर्केर मुक्तिधाम गएर फेरि आफ्नो पार्ट रिपीट गर्नु छ। सत्ययुगमा यी सबै देवी-देवताहरू कहाँबाट आए? मनुष्य से देवता किये करत न लागी वार। तिमीलाई कौडीबाट हीरा जस्तो, पतितबाट पावन बनाउनु हुन्छ। जति जो ज्ञान धारण गर्छन् त्यति पद पाउँछन्। राजधानी स्थापना भइरहेको छ। तिमीलाई थाहा छ— हामी आफ्नो लागि स्वर्गको स्थापना गरिरहेका छौं श्रीमत अनुसार। यदि श्रीमतबाट कोही रुष्ट भएर आफ्नो मतमा चलेमा त्यो रावण मत हुन्छ। त्यसैले कदम-कदममा तिमीलाई श्रीमत लिदै रहनु छ। बाबा जीवन छँदै तिमीलाई ट्रस्टी (निमित्त) बनाउनु हुन्छ। अच्छा—

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) सम्पूर्ण दानी बन्नु छ। सच्चाइका साथ सबै बाबालाई अर्पण गरेर नयाँ दुनियाँको लागि ट्रान्सफर गर्नु छ।
- २) जीवन छँदै ट्रस्टी बन्नु छ। कदम-कदममा बाबाबाट श्रीमत लिनु छ। कहिल्यै पनि श्रीमतबाट रुष्ट भएर मनमतमा चल्लु हुँदैन।

वरदानः— तनलाई आत्माको मन्दिर मानेर यसलाई स्वच्छ बनाउने नम्बरवन श्रेष्ठ ब्राह्मण आत्मा भव

हामी ब्राह्मण आत्माहरू सारा कल्पमा नम्बरवन श्रेष्ठ आत्माहरू हौं, हीरातुल्य छौं— यस स्मृतिबाट तनलाई आत्माको मन्दिर मानेर स्वच्छ राख्नु छ। जति मूर्ति श्रेष्ठ हुन्छ त्यति नै मन्दिर पनि श्रेष्ठ हुन्छ। त्यसैले यो शरीररूपी मन्दिरको हामी निमित्त (ट्रस्टी) हौं, यही निमित्तपनले स्वतः स्वच्छता वा पवित्रता ल्याउँछ। यसै विधिद्वारा तनको पवित्रता सधैं रूहानी सुगन्धको अनुभव गराइरहन्छ।

स्लोगनः— रूहानियतमा रहने व्रत लिनु नै ज्ञानी आत्मा बन्नु हो।